

Ànsia

Sento el batec monòton del pèndul del rellotge, al menjador. Al costat, vora la finestra, la mare broda un paisatge que mai no visitarà en unes estovalles noves. El pare renega des del celler. El vi de la bota s'ha tornat a fer ranci. Insulta i escup a terra. Vull saber quins eren els somnis de la mare. Pregunto. Em mira sorpresa: "Els meus somnis? Igual que tu: casar-me amb ton pare, tenir mainada". I somriu, beatífica. A mi em falta l'aire. Surto al carrer. M'assec i premo l'accelerador del quatre llaunes. Agafo la carretera de l'Estartit. Em sap greu per aquest paisatge. El Montgrí es contrau. Ja no és una onada sinuosa, és una ganyota abrupta. Abandono el cotxe al moll. Deixo les claus al pany i busco entre els velers. Marxaré amb el primer que m'ofereixi com a destí un país pel que sempre pugui caminar descalça.

Anne Wulf

Judit Pujadó Puigdomènech

Baix Empordà